

Розділ 3. Рімка

Якби з Анею до Монако...

Загорівся побачити його, хоча б на мапі. Таксист запропонував автомобільну мапу області, за недорого. А ще в мене була марка Монако, в школі. З тюленем. Або Мадагаскару, точно не пам'ятаю.

У «Канцтоварах» карти не було, зате був глобус. Величезний, на підставці, обертається. Попросив молоденьку продавчиню обвести ручкою Монако, та навіть оком не зморгнула, гадала, залицяюся.

З неба сипала сніжна крупа, колола обличчя, але до брудного асфальту не дотягувала. Я в осінніх туфлях, під ногами хлюпає, іноді ллється всередину — що дурний чимчикую по калюжах, обхопив глобус руками, підборіддям тримаю Арктику. Ова, знали б у Монако, що на нього вперше падає сніг.

Удома гаряча ванна, чай з лимоном. Поруч зі мною, на табуретці, за її непросте життя бозна скільки перефарбованій, хитається глобус. Монако знайдене. Від мене до нього потягнулася дорогезна біла доріжка, із зубної пасти Pepsodent. Руп-двадцять тюбик, мама прибила б за таке марнотратство. Доріжка підсохла й манила. «Поговорити про бізнес у Монако, дозволили створення СП...»

Якби з Анею до Монако.

Аж ні, Аня не варіант. Вигнала мене Аня. Тридцять два дні від нашої останньої зустрічі, тридцять два дні ми не розмовляємо.

...Після Нового року я зник. От просто зник. А в середині січня не витримав, тоскним вечором заїхав-таки до Ані в

гуртожиток. А вона за весь час ні привіту мені, ні одвіту.

— Хто там?

Я зібрався бігти, але пізно. Двері прочинилися, Аня, вся домашня, в халатику. Машиналино стягла комірчик і стоїть, дивиться. Доросле вовчєня.

Запропонувала чай, я попросив кави, кави немає. Тільки чай і картопля, якщо я голодний. Піти зі мною повечеряти — де там! Аня працює прибиральницею в інституті, від батьківської допомоги відмовилася, зарплата днями буде. Стипендії немає, через хвости з математики й теормеху. Грошей теж немає.

Я протупав за нею в кімнату. Друге ліжко стоїть голе, навіть без матраца.

— Люду відрахували, — Аня зазирнула мені в очі.

Я відповів — погляд не відвела, рішуча вкрай. Не здригнулася, навпаки. Не сказала «так», проте й «ні» я не побачив.

Та допоможи мені!

Ні. Не допомогла.

І я пірнув. Взяв її за руку, гаряча. Я свої 90% зробив, тепер твої 10%, дівчинко. Навіть тут не йде назустріч. Сам винен, ти ба — знайшов собі дружину моряка. Ті хоч попереджають. Гаразд. Запам'ятаємо цей момент, зараз я винен, але буде й інакше.

Я пригорнув Аню до себе. Тремтить, лячно їй. Не пручається. Підняв і відніс до ліжка, сам попросив хвилину — заскочити в душ. Зайнято. Таки в сусідній кімнаті чотири дівчинки, а туалет один. Чекати часу обмаль, кинув Ані «Вибач» — і прожогом до знайомих, сирійців. Там Абд, двері розчахнуті, очі розплющені, лежить зі своєю дівчиною, музика. На мене не реагує. Наркомани бісові.

Минуло хвилин десять. Аня вже геть інша. Відштовхнула. Гадала, я знову зник.

— Та я ж одяг залишив, зима, чи я голий утік?

— Не знаю, — і сльози в голосі. — Тебе місяць не було. Місяць!

Пів місяця. Добре хоч заговорила. Перші слова після «Люду відрахували». Звісно, я міг сказати, що лікувався, що не хотів здаватися хворим.

Хвилин п'ять приходила до тями. Відтанула. Дозволила торкатися. Ще п'ять — і в моїх руках колишня Аня, та, яка до душу. Покладлива, але без ніжності. Пластилін, не дівчина.

Обидва відчували: це не просто секс. Сталося щось, і нам тепер із цим щосем жити. Як, чим — потім вирішимо. Ми лежали та дивилися в стелю, кожен про своє. Іноді Аня несподівано притискалася до мене, потім різко сахалася.

Треба щось робити, я ж хлопець.

— Аннусю, нумо покуримо. Тільки тут, у ліжку.

— Лежи, я принесу.

Це ж яким гадам треба бути, щоб так довго не подавати ознак життя. Я більше не зникну, обіцяю. Притримав Аню і сам сходив за сигаретами.

— І мені дай.

Її куріння огидне. Невміло, гучно втягуючи дим, вона тримала його в роті та порціями відпускала на волю. При цьому сиділа в ліжку, гола, безсоромна, хоч би напнула що. Гарний профіль, дівочі груди. Прочинили квартиру, за нею січень, холод згустками вривався у вікно, ніби не ми куримо, а хтось назовні. Я згадав, що Аня голодна.

— Поїхали до мене. Візьми тільки необхідне, решту заберемо завтра.

— Не можу, вибач. Хочеш, поживи в мене, але не сьогодні. Нам треба подумати.

Овва. Дівчинці немає вісімнадцяти. Справді, треба подумати. Стривайте, це ж мої слова?

— Ти зараз підеш, а потім дзвони-приїзди, тільки за тиждень, не раніше. Я чекатиму.

Останні слова вкрай тихі, ніби й ні, можеш не приїжджати, ніхто особливо не сподівається. Дві порядних людини злягалися та розбіглися.

— Нумо повечеряємо разом?

— Ні, дякую. Хочу побути сама. Вибач. Одягайся.

Вигнала. Але мені не прикро, ні. Надто вже вона зручна, ніби не вісімнадцять, а сорок. А в сорок, як відомо у двадцять шість, не живуть. До того ж я сам хочу подумати. Незграбно сунув гроші, дістав адресу, куди йти.

Отже, Аня не варіант. Мені терміново потрібно поділитися історією, як я лечу до Монако. Бо потім, коли не полечу, буде пізно.

І я зважився. Рімка, Римма, Римма Миколаївна. Палка дівчина, саме тридцять п'ять (щоправда, вона про тридцять п'ять тре вже третій рік поспіль, від дня, коли познайомилися в шоферці, разом працювали пломбувальницями кас в автопарку), двоє дітей і посада директорки аптеки — богиня й цариця в одній особі. Рімка іноді мені допомагала з дефіцитними ліками, я з нею іноді влаштовувався на годинку в готелі, де вона тримала люкс. У номері жили бельгійський шоколад і кримське шампанське, брют. Тут Миколавна — так її називали шофери автобусів за неприступний вигляд — була ортодоксом, розмаїття визнавала лише в парубках. А ще в номері були нові повстяні капці, за 2-30 ре, щораз я відривав цінник, цікаво, куди вона їх потім ладнала, до лікарні віддавала чи що.

Днями я замовив у Римми есенціале для Ба та но-шпу для мами, сьогодні час телефонувати. В аптеці відповіли, що директриса занедужала та просила мене набрати її на домашній.

936-01-01. Рімка відповіла хрипким голосом і звеліла заскочити, ліки готові, просто до неї, а район в неї непростий.

— Мерщій, малий о шостій зі школи приходить.

Величезна трикімнатна квартира, у сталінці з консьєржем. І заставлена ця квартира йой яким дефіцитом. Меблі румунські, Д10 з дубового масиву, дорогезні, техніка «made in Japan», сантехніка швейцарська, я такої не зустрічав.

Господиня відразу пірнула вглиб ванни, двері не зачинила, залишила шпаринку. Добра дівка, тілиста. Покликала, ледь вухо не луснуло.

— Риммо, не кричи, я ж тут, підглядаю. Чого тобі?

Я точно знаю, чого їй. Любить наша беладона, коли їй мочалкою спинку труть. Так, вона знає, що я її не кохаю. Тому вона мене купує.

Удруге за сьогодні мене купують. Якщо такий попит, може, дешево питаю?

Бог створив людей для себе і на продаж, на продаж усі однаково добрі, для себе можна і скромніше. Я тер їй спинку і згадував Ба. Різне життя, до цього я купав тільки Ба, «змістителі» в нас різні, навіть шапочка для волосся — в Римми імпортна, ми використовували прану сітку з-під картоплі.

— Спочатку головне, — наказала Римма, — потім таке.

Борсалися з нею на ліжку довго, я старався, тягнув підборіддя, мов вояк на параді. Мені довірили рушницю, я мушу її нести, карбувати крок. Простирадла шовкові, чорні, в білу лебідь. Рімка все вирішила — я поки поживу в неї. Старшого свого здала до Суворовського училища, без батька росте, там з нього людину зроблять. Молодшого — йому дев'ять — забере бабуся, сьогодні. Залишимося вдвох і кіт, величезний рудий кіт, кличка Хлопчик. Ми повечеряли, суп із пакетика, Югославія, і курка в чомусь. До вечері горілка, випили дві чарочки, більше не можна.

Рімка соталася квартирою гола. Невпинно дзвонив телефон, вона рятувала людей, добувала потрібні ліки. Не відмовила нікому. Якщо чогось не було — пропонувала заміну. Римма знавчиня. Дістала з морозилки лід, я такого не бачив, прозорі бруски, подібні до шоколадного батончика, і попросила натерти спину.

Римма на ліжку, животом у лебедів. Верхи на ній я, натираю гладку спину цілющим льодом, дві руки — два бруски. За вікном лютий. Жіночка в руці тримає слухавку, пояснює туди, мовляв, Prozac щойно винайшли, у СРСР його немає, але спробувати можна. Іноді я зісковзую зі спини нижче, сідниці сиротами вкриваються, Миколавна каже трубці «Йой».

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

А ввечері, після ще однієї сесії в ліжку, Римма заснула просто на робочому місці. Важкий день трудящої людини. Я заплющив очі, прийшла Аня. Вона мерзенно хропіла. Мені полегшало.

Уранці Рімка вшилася на роботу, на її місце видерся котяра. Ключів від квартири мені не залишила, вийти не можна, от тобі й забіг за ліками.

— Місяць поживеш, на вулицю тільки зі мною. Саме зарплата буде. Штука, більше не дам.

Я прожив у Римми майже тиждень. Вона більше не зачиняла двері вбиральні. Мені було дозволено робити свої справи, тільки тихо. Секс ставав довшим, а ночі коротшими. Ніхто й не згадав про мене. Найгірший тиждень мого життя і найкращий одночасно.

Розділ 4. Гейндріх

Умови в Рімки панські. Цілий божий день валяйся та дивися відео, поки вона працює. Я раніше зустрічав відеомагнітофон, та лише радянський, ВМ-12. А тут Grundig, справжня Німеччина. Касети — мультики та порно, «Парашутистки-нудистки» і «Дев'ять із половиною тижнів»^[12]. Гроші в секретері, він не замкнений. Бери скільки заманеться, хоч усі п'ятсот рублів.

— Нащо тобі гроші, коли на всьому готовому?

Я кілька разів набрав маму, хвастонув, що у мене дівчина. Римма. Ім'я мамі сподобалося, надійне. Про її вік, дітей та kota я анічирк, як і про те, що не в мене дівчина, а я в неї.

Ще в Рімки цілий ящик золота-брульєнтів, вона їх змінювала після роботи і на ніч. Коли знімала, ховала до скриньки завбільшки з магнітофон, золотий ключик від якої бовтався на її шиї, навіть під час сексу. Але це добре, я ж не красти прийшов.

— Завтра ми йдемо в гості, до друзів, і ти теж, Гарюню.

Вона називала мене як мама, підслухала, знущається.

— Гарюню. Скажи, як тобі, коли нас буде троє, Гарюню?

Ні-ні-ні. Ми ж усе робили в презервативі, звідки?

— Йой, що ти таке собі надумав? Щоб ти знав — я вживаю таблетки, протизаплідні, Франція. Як ти ставишся до сексу втрюх? Ти ж знаєш Джаннет?

Так, я знаю Джаннет. І сина її знаю, стражденника. Вродливий донезмоги, найтонші риси шляхетного писка. Єврейський Аполлон. Ще не сформований в'юнак мого віку. Курить виключно

«Союз-Аполлон». Сьома Борухович за паспортом, Штірліц^[13] в житті. Так і називався: «Кличте мене Гейндріх».

Він закохував у себе дівчат із пристойних родин, втріскувався в них по самі вуха та йшов.

Рік тому мене зловила його мама.

— Гарінько, мені треба з тобою поговорити.

Мама такий собі гібрид матусі й бабусі: наш хлопчик дуже пізня дитина.

— Так, Жанно Мойсеївно.

— Він уже двічі голодував, два дні та навіть чотири. Він самашеччий. А ну скажи, в мого бідолахуя^[14] є хтось?

— Гейндріха?

— Шмейндріха! Боже, за що? Йому тридцять незабаром, а я не знаю, була у нього вже хтось чи ще не була.

— Хочете, я запитав в повій? Гейндріх їх кличе радистками.

Сплеск долонь. Очі в стелю. Зараз вона прохатиме краплі, я знаю.

— Ти її знаєш?

— Кого?

— Повію.

— Їх. Їх багато.

Сплеск. Так, я знаю, я мушу їх познайомити. Ні, не можу.

— Мені потрібна лише одна відповідь. Як він? Тато його, щоб йому там добре гикалося (очі під стелю, порахувала губами підвіски чеського кришталю, подякувала Борухові, що залишив їй та синові на прожиття, не шикують, але й на роботу йти не треба, принижуватися), був не дуже. Чесно кажучи, наш хлопчик моя заслуга.

— Навіщо мені це знати, тьотьЖан?

— Ой, які ми ніжні. Борух страждав через свої скромні здатності, вельми страждав. Коротше, мені потрібно дізнатися,

він у ліжку нормальний або як його тато-небіжчик? Запитаєш?

— Ні.

— Як знала. Ти справжній друг. А для мене, щоб він не знав, присягаюся?

Років за п'ять на похорон Джаннет збереться вся спекулянтська спільнота. Сьома вже одружиться і народить, мама побачить онука й із чистою совістю відкланяється до Борусика. На поминках я Штірліцу розповім про ту зустріч. Він заплаче. Покличе дружину, красуню Іру. Іра заплаче. Сьома скаже тост. Я побоювався, що він у нападі ніжності дістане і таки всім покаже. І тоді заплачуть абсолютно всі. Штори зокрема. Печаль яка, господи.

— Третій — Сьома?

— Так, ми давно з ним. Це не те, що ти подумав. Він кохає мене, ой як кохає...

Увечері Римма закотила істерику. Їй трапився на очі рахунок за міжміський телефон, 15 рублів, за розмови з Києвом. Штуку мені платити — їй не дорого, а на 15 рублів із мамою поговорити — відразу виск. Умить постаріла та жбурнула в мене скриньку.

— Гроші забрав і геть!

Гроші я не взяв. Хоч ліки для рідних дала, вже дякую.

Рік по тому я згадаю Римму, мені знадобляться протизаплідні таблетки, Франція. Римма зрадіє, пообіцяє і запросить у гості. За три дні заїхати, все буде готове.